

DECYZJA KOMISJI**z dnia 12 grudnia 2014 r.****w sprawie powiadomienia państwa trzeciego o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania**

(2014/C 447/09)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999⁽¹⁾, w szczególności jego art. 32,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. WPROWADZENIE

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1005/2008 (rozporządzenie w sprawie połowów NNN) ustanawia unijny system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym (NNN) połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (2) W rozdziale VI rozporządzenia w sprawie połowów NNN określono procedury dotyczące uznania państw trzecich za niewspółpracujące, działań wobec takich państw (*démarches*), sporządzania wykazu takich państw, usunięcia z tego wykazu, publicznego dostępu do niego i wszelkich środków nadzwyczajnych.
- (3) Zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić państwa trzecie o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące. Takie powiadomienie ma charakter wstępny. Powiadomienie opiera się na kryteriach określonych w art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. Komisja powinna również podjąć wobec powiadamianych państw trzecich wszelkie działania określone w art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. W szczególności Komisja powinna zawrzeć w powiadomieniu informacje dotyczące istotnych faktów i ustaleń leżących u podstaw takiego uznania, a także zapewnić tym państwom możliwość udzielenia odpowiedzi i dostarczenia dowodów przemawiających przeciwko takiemu uznaniu lub, w stosownych przypadkach, przedstawienia planu działania na rzecz poprawy sytuacji oraz środków już podjętych w celu jej naprawy. Komisja powinna wyznaczyć powiadamianym państwom trzecim odpowiedni czas na przedstawienie odpowiedzi na powiadomienie, a także wystarczający czas na naprawę sytuacji.
- (4) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna określić państwa trzecie, które uznaje za niewspółpracujące w zakresie zwalczania połowów NNN. Państwo trzecie powinno zostać uznane za niewspółpracujące, jeżeli nie wypełnia swoich obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu, polegających na podejmowaniu działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (5) Uznanie państw trzecich za niewspółpracujące powinno opierać się na przeglądzie wszelkich informacji określonych w art. 31 ust. 2 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (6) Zgodnie z art. 33 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Rada powinna sporządzić wykaz niewspółpracujących państw trzecich. W odniesieniu do tych państw mają zastosowanie między innymi środki określone w art. 38 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (7) Zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN świadectwa połowowe zatwierdzone przez państwa trzecie bandery są akceptowane, pod warunkiem że Komisja otrzymała powiadomienie o rozwiązaniach dotyczących wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać statki rybackie tych państw trzecich.
- (8) Zgodnie z art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja ma prowadzić współpracę administracyjną z państwami trzecimi w obszarach związanych z wdrożeniem przepisów tego rozporządzenia.

2. POSTĘPOWANIE DOTYCZĄCE WYSP SALOMONA

- (9) Zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja zaakceptowała powiadomienie od Wysp Salomona jako państwa bandery z dniem 1 stycznia 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

- (10) W dniach 11–14 lutego 2014 r. przedstawiciele Komisji przy wsparciu ze strony Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa (EFCA) odbyli wizytę na Wyspach Salomona w ramach współpracy administracyjnej przewidzianej w art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (11) Celem wizyty było zweryfikowanie informacji na temat wprowadzonych przez Wyspy Salomona rozwiązań w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których powinny przestrzegać jej statki rybackie, oraz informacji na temat środków podjętych przez Wyspy Salomona w celu wypełnienia obowiązków w zakresie zwalczania połowów NNN oraz w celu spełnienia wymogów i punktów dotyczących wdrażania unijnego systemu świadectw połowowych.
- (12) Sprawozdanie końcowe z wizyty przesłano do Wysp Salomona w dniu 28 lutego 2014 r.
- (13) Wstępne uwagi Wysp Salomona na temat tego sprawozdania końcowego otrzymano w dniach 6 maja 2014 r. i 20 maja 2014 r. Oficjalną odpowiedź na uwagi w sprawie ram prawnych i administracyjnych przedstawiono w dniach 1 października 2014 r. i 6 października 2014 r.
- (14) Dalsze informacje na temat stosowania unijnego systemu świadectw połowowych, po wniosku Komisji z dnia 19 marca 2014 r., zostały przedstawione przez Wyspy Salomona w dniach 28 marca 2014 r. i 7 czerwca 2014 r.
- (15) Dnia 20 maja 2014 r. odbyło się spotkanie przedstawicieli Wysp Salomona i służb Komisji.
- (16) Wyspy Salomona są członkiem Komisji ds. Rybołówstwa na Zachodnim i Środkowym Pacyfiku (WCPFC). Wyspy Salomona ratyfikowały Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS) z 1982 r. oraz Porozumienie Narodów Zjednoczonych z 1995 r. w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. odnoszących się do ochrony i zarządzania międzystrefowymi zasobami rybnymi i zasobami rybnymi masowo migrującymi (UNFSA). Wyspy Salomona są stroną Konwencji o Agencji ds. Rybołówstwa Forum Wysp Pacyfiku ^(?) (FFA) oraz umowy z Nauru dotyczącej współpracy w zakresie zarządzania rybołówstwem będącym przedmiotem wspólnego zainteresowania ^(?).
- (17) W celu przeprowadzenia oceny przestrzegania przez Wyspy Salomona międzynarodowych zobowiązań jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu określonych w międzynarodowych porozumieniach wspomnianych w motywie 16 i ustanowionych przez regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem wspomniane w motywie 16 Komisja zgromadziła i przeanalizowała wszystkie informacje, które uznała za niezbędne do celów takiej oceny.
- (18) Komisja wykorzystała również dostępne informacje wynikające z danych opublikowanych przez WCPFC, jak również ogólnodostępne dane.

3. MOŻLIWOŚĆ UZNANIA WYSP SALOMONA ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE PAŃSTWO TRZECIE

- (19) Zgodnie z art. 31 ust. 3 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja przeprowadziła analizę obowiązków Wysp Salomona jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu. Do celów tego przeglądu Komisja wzięła pod uwagę kryteria określone w art. 31 ust. 4–7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- 3.1. Powtarzające się przypadki statków prowadzących połowy NNN oraz przepływów handlowych produktów pochodzących z połowów NNN (art. 31 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)**
- (20) W odniesieniu do statków pływających pod banderą Wysp Salomona zauważono, że na podstawie informacji pochodzących z wykazów statków sporządzonych przez regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem w tymczasowych ani końcowych wykazach NNN żadne takie statki nie figurują, a także nie ma żadnych dowodów potwierdzających wcześniejsze przypadki obecności statków NNN pływających pod banderą Wysp Salomona, które pozwalałyby Komisji na przeprowadzenie analizy działań Wysp Salomona w odniesieniu do powtarzających się przypadków działalności połowowej NNN zgodnie z art. 31 ust. 4 lit. a) rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
 - (21) Zgodnie z art. 31 ust. 4 lit. b) rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja zbadała również środki podjęte przez Wyspy Salomona w odniesieniu do dostępu produktów rybnych pochodzących z połowów NNN do ich rynku.
 - (22) Komisja uznaje, na podstawie oceny wszystkich posiadanych informacji, że Wyspy Salomona nie mogą zagwarantować, że produkty rybołówstwa wwożone na Wyspy Salomona lub do zakładów przetwórczych zlokalizowanych na Wyspach Salomona nie pochodzą z połowów NNN. Wynika to z problemów systemowych osłabiających możliwość śledzenia połowów przez władze Wysp Salomona ze względu na brak dostępnych oficjalnych informacji na temat ryb wyładowanych, przywożonych lub przetwarzanych. Główne elementy, na których Komisja oparła swoją ocenę, streszczono w motywach 23–39.

^(?) <http://www.ffa.int/>

^(?) Umowa z Nauru (<http://www.ffa.int/node/93#attachments>).

- (23) Główna działalność połowowa na wodach objętych jurysdykcją Wysp Salomona nie jest prowadzona przez statki pod banderą tego państwa, ale przez statki pod obcą banderą, które czasami korzystają z portów Wysp Salomona. W swoim sprawozdaniu dla 9. sesji Komitetu Naukowego WCPFC w 2013 r. (4). Wyspy Salomona stwierdziły, że całkowita liczba statków aktywnych na wodach Wysp Salomona w 2012 r. wynosiła 434, w tym 214 statków łowiących za pomocą okrężnic, 200 takłowców oraz 20 statków do połowu wędami. Tylko 6 statków łowiących za pomocą okrężnic, 2 takłowce i 2 statki do połowów wędami pływają pod banderą Wysp Salomona. Podczas wizyty Komisji w lutym 2014 r. władze Wysp Salomona potwierdziły, że do połowów na wodach Wysp Salomona upoważniono 401 przemysłowych statków rybackich. Zmniejszenie liczby licencjonowanych statków w porównaniu z rokiem 2012 wynika ze zmniejszenia przydziału licencji dla statków prowadzących działalność na mocy umowy czarterowej. Niemniej jednak 143 takłowce i 2 statki łowiące za pomocą okrężnic są nadal czarterowane przez pięć lokalnych przedsiębiorstw. Już sama wielkość zaangażowanej floty wskazuje na konieczność wprowadzenia środków gwarantujących brak dostępu produktów rybołówstwa pochodzących z połowów NNN do rynku Wysp Salomona.
- (24) Zgodnie z projektem planu rozwoju i zarządzania zasobami tuńczyka przedłożonym w listopadzie 2013 r. przez Wyspy Salomona, całkowite połowy w wyłącznej strefie ekonomicznej Wysp Salomona w 2012 r. wyniosły 93 000 ton. Stanowi to około połowy połowów w latach poprzednich (185 000 ton w 2010 r. i 177 000 ton w 2011 r.).
- (25) Przemysł przetwarzający tuńczyka na Wyspach Salomona rozrasta się. W istocie, istnieje kilka projektów finansowanych przez zagranicznych inwestorów mających na celu tworzenie nowych zakładów w ramach wspólnego przedsięwzięcia z Wyspami Salomona. W związku z tym Komisja przeanalizowała sytuację dotyczącą działalności tego przemysłu i ewentualnego wpływu, jaki te operacje mogą wywierać na dostęp produktów rybołówstwa pochodzących z połowów NNN do rynku Wysp Salomona.
- (26) Międzynarodowy plan działania na rzecz zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania (5) (MPD-NNN) zawiera wskazówki dotyczące uzgodnionych na poziomie międzynarodowym środków rynkowych, które wspierają ograniczenie lub wyeliminowanie handlu rybami i produktami rybnymi pozyskanymi z połowów NNN. W pkt 71 planu sugeruje się ponadto, że państwa powinny podjąć działania na rzecz poprawy przejrzystości swoich rynków w celu umożliwienia identyfikowalności ryb lub produktów rybołówstwa. Podobnie w Kodeksie odpowiedzialnego rybołówstwa Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (Kodeksie odpowiedzialnego rybołówstwa FAO), w szczególności w jego art. 11, określono dobre praktyki w zakresie zagospodarowania połowu oraz odpowiedzialnego handlu międzynarodowego. W art. 11 ust. 1 pkt 11 Kodeksu odpowiedzialnego rybołówstwa (6) wzywa się państwa do zagwarantowania, aby międzynarodowy i wewnętrzny handel rybami i produktami rybołówstwa odbywał się w zgodzie ze zdrowymi praktykami ochrony i zarządzania, przez ulepszenie identyfikacji pochodzenia ryb i produktów rybołówstwa.
- (27) Podczas wizyty na Wyspach Salomona w lutym 2014 r. Komisja spotkała się z operatorem zakładu przetwórstwa tuńczyka, którego produkty są wywożone do Unii.
- (28) Według tego podmiotu gospodarczego, jeśli chodzi o produkcję gotowanych filetów lub płatów z tuńczyka z przeznaczeniem na rynek unijny, jego zakład przetwórstwa jest zaopatrywany wyłącznie przez statki rybackie łowiące przy użyciu okrężnic i pływające pod banderą Wysp Salomona. Reszta pochodzi z takłowców i jest wywożona głównie do Stanów Zjednoczonych lub na rynek regionalny (Fidzi, Vanuatu, Papua-Nowa Gwinea). Zakład przetwórczy miałby zaopatrywać się wyłącznie na rynku krajowym bez potrzeby przywozu surowców. Jednakże w tym kontekście należy podkreślić, że właściwe organy uznają wszystkie połowy uzyskane w wyłącznej strefie ekonomicznej Wysp Salomona za pochodzące z Wysp Salomona, niezależnie od bandery statku rybackiego, co jest niezgodne z podstawowymi przepisami istniejącymi w prawie UE w odniesieniu do pochodzenia (7). Oczywiście było również, że organy Wysp Salomona nie wprowadziły żadnego szczególnego środka w celu kontroli pochodzenia surowców rybnych i nie stwierdzono istnienia żadnych szczególnych środków w celu monitorowania dostępu produktów rybnych pochodzących z połowów NNN do Wysp Salomona. W związku z tym istnieje ryzyko, że surowce złowione przez statki rybackie pod banderą państwa innego niż Wyspy Salomona – w tym państw, którym nie zezwolono na przywóz do Unii zgodnie z rozporządzeniem o połowach NNN – mają dostęp do przemysłu przetwórczego bez odpowiedniej kontroli w zakresie identyfikacji produktów.

(4) Dziewiąta sesja zwyczajna Komitetu Naukowego WCPFC, 6–14 sierpnia 2013 r., Pohnpei, Sfederowane Stany Mikronezji, roczne sprawozdanie dla Komisji część 1: Informacje na temat badań naukowych w dziedzinie rybołówstwa i statystyki, Wyspy Salomona, WCPFC-SC9-AR/CCM-21 (<http://www.wcpfc.int/system/files/AR-CCM-21-Solomon-Islands-AR-Part-1.pdf>).

(5) Międzynarodowy plan działania na rzecz zapobiegania, powstrzymywania i eliminowania nielegalnych, niezarejestrowanych i nieuregulowanych połowów, Organizacja Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa, 2001.

(6) Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa, 1995.

(7) Art. 22–27 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1) oraz art. 67 ust. 1 lit. a), art. 72 i 75 rozporządzenia Komisji (UE) nr 1063/2010 z dnia 18 listopada 2010 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 307 z 23.11.2010, s. 1).

- (29) Podczas wizyty Komisja spotkała się również z innymi podmiotami. Komisja podjęła starania mające na celu zweryfikowanie podstawowych zasad i strategii stosowanych przez operatorów w zakresie śledzenia przepływów handlowych produktów rybołówstwa „od sieci do talerza”. Podmioty gospodarcze nie potrafiły udzielić jasnej odpowiedzi na pytania dotyczące łańcucha identyfikowalności oraz określenia ilości sprzedanych i przetworzonych. W odniesieniu do surowców sprzedawanych zakładom przetwórczym na Wyspach Salomona i w innych państwach trzecich, zakłady przetwórcze opierają się wyłącznie na szacunkach wagi oraz na fakturach, które otrzymują od swoich klientów bez dalszych weryfikacji produktów. Na żadnym etapie nie występuje prawdziwa kontrola lub weryfikacja. Podobnie, przy odbiorze operator zakładu przetwórczego przypisuje każdej partii surowców kod, lecz później nie śledzi się w sposób systematyczny produktów w całym łańcuchu obróbki i nie można zapewnić wiarygodnego powiązania między produktem końcowym i faktycznymi połowami.
- (30) Ponadto okazało się, że poziom wiedzy funkcjonariuszy celnych na Wyspach Salomona jest bardzo podstawowy. Funkcjonariusze celnicy opierają się na oświadczeniach złożonych przez podmioty gospodarcze w zgłoszeniu wywozowym bez dalszych weryfikacji ilości i bez stosowania systemu śledzenia zapewniającego możliwość połączenia przesyłki z danymi zawartymi w zgłoszeniach celnych. W ten sposób władze nie posiadają systemu kontroli surowców używanych w przetwórstwie produktów rybołówstwa i nie mogą one powiązać surowców występujących na rynku Wysp Salomona z wywozonymi produktami rybołówstwa.
- (31) W odniesieniu do systemów stosowanych w celu zagwarantowania identyfikowalności Komisja stwierdziła, że Wyspy Salomona nie są w stanie zapewnić systematycznej kontroli wyładunków. Mimo że władze lokalne twierdziły, że kontrolą objętych jest 100 % wyładunków w dwóch dopuszczonych portach, nie potrafiły one jednak wykazać, w jaki sposób przydzielono inspektorów, aby zapewnić taką kontrolę. Komisja ustaliła, że do portu, w którym ma miejsce większość wyładunków, przydzielono tylko jednego inspektora, natomiast reszta inspektorów przemieszcza się do drugiego portu (który nie leży na głównej wyspie, gdzie znajduje się główna baza administracyjna i zasoby tych władz) po każdym wyładunku. Wyspy Salomona uznały potrzebę wzmocnienia swojego systemu monitorowania i kontroli, takiego jak system identyfikowalności produktów rybołówstwa, wprowadzenie deklaracji wyładunkowych i systematyczne kontrole oraz wzmocnienie współpracy z organami celnymi.
- (32) Dogłębna analiza świadectw połowowych zatwierdzonych przez organy Wysp Salomona do celów wywozu do Unii wykazała szereg braków w procesie zatwierdzania. Wizyta Komisji w lutym 2014 r. potwierdziła tę analizę. W szczególności stwierdzono, że brakuje systematycznej kontroli informacji przedstawionych w świadectwach połowowych. Brak jest systemu identyfikowalności, zaś ilości wymienione w świadectwie połowowym są określone przez operatora. Właściwe organy muszą w pełni opierać się na tych danych. Świadectwa połowowe do celów bezpośredniego przywozu produktów przetworzonych są systematycznie zatwierdzane już po opuszczeniu Wysp Salomona przez przesyłkę. Wyspy Salomona nie są w stanie zapewnić kontroli lub identyfikowalności tych produktów, które fizycznie nigdy nie podlegają inspekcji.
- (33) Ponadto jedyny urzędnik zatwierdzający nie ma bezpośredniego dostępu do danych dotyczących kontroli, takich jak satelitarny system monitorowania statków (VMS), informacji na temat licencji lub dzienników połowowych. Jeżeli jakkolwiek weryfikacja lub kontrola krzyżowa ma miejsce przed zatwierdzeniem, to odbywa się ona drogą telefoniczną, poprzez połączenie z główną siedzibą Ministerstwa Rybołówstwa i Zasobów Morskich, gdzie scentralizowane są istotne informacje. Nie przedstawiono żadnej dokumentacji dotyczącej takiej weryfikacji.
- (34) Fakt, że zatwierdzenie systematycznie ma miejsce tego samego dnia, w którym sporządza się zgłoszenie wywozowe (z nielicznymi wyjątkami), wskazuje, że weryfikacja i kontrole krzyżowe danych są ograniczone, o ile w ogóle występują. W każdym razie nie przedstawiono dokumentacji dotyczącej kontroli krzyżowych.
- (35) Ponadto stwierdzono szereg braków w świadectwach połowowych, takich jak niespójności w systemie numeracji, niedostateczne informacje na temat obowiązujących środków ochrony i zarządzania, brakujące informacje na temat obszaru połowu, jak również poważne rozbieżności w danych, np. data zatwierdzenia poprzedzająca datę zgłoszenia wywozowego lub data deklaracji wyładunkowej poprzedzająca datę połowu. Takie podstawowe błędy podważają wiarygodność całej procedury zatwierdzania.
- (36) Komisja wykazała również przypadki braku informacji o wyładunkach ryb (brak deklaracji wyładunkowych), a Wyspy Salomona – aby podać ilości w świadectwach połowowych – stosowały zamiast tego informacje pochodzące z upoważnień do dokonania przeładunku w porcie. Podobnie odnotowano, że operatorzy stosują wzory świadectw połowowych z wypełnionymi już wcześniej informacjami na temat statków, gatunków, kodów produktów itp. Wykryto przypadki, w których świadectwo połowowe zostało zatwierdzone z pozostawieniem pustych rubryk dla opastuna lub tuńczyka żółtopłetwego bez podania ilości. Stwarza to ryzyko manipulacji świadectwem połowowym po jego zatwierdzeniu.

- (37) Co więcej, w kilku przypadkach podczas przywozu produktów do Unii przedstawiono świadectwa połowowe, gdzie w różnych ich wersjach podano różne ilości. Wyspy Salomona wyjaśniły, że na wniosek operatora wydają one dodatkowe świadectwo połowowe dla tej samej przesyłki, nie pytając o powód takiego wniosku i nie odzyskując oryginału świadectwa, co mogłoby zapobiegać jego niewłaściwemu wykorzystaniu. Praktyka ta w połączeniu z innymi wykrytymi brakami powoduje znaczne ryzyko, że do legalnego obrotu wprowadzane są ryby złowione w trakcie połowów NNN lub co najmniej, że niekwalifikujące się ryby są kierowane do wywozu do Unii. W szczególności państwa z tego regionu, które nie są upoważnione do wywozu produktów rybołówstwa do Unii, mogłyby korzystać ze słabości systemu zatwierdzania na Wyspach Salomona, aby objąć swoje połowy pośrednim przywozem do Unii. Również w tym przypadku Wyspy Salomona wykazały brak zrozumienia i świadomości ryzyka stwarzanego przez przeszacowywanie ilości za pośrednictwem dwukrotnego lub trzykrotnego wystawiania świadectw połowowych.
- (38) Wyspy Salomona przyjęły wszystkie braki systemu świadectw połowowych przedstawione w motywach 32–37 oraz wyjaśniły swoje błędy niekompetencją funkcjonariuszy. Wyjaśniły, że pracują nad poprawą procesu wydawania świadectw połowowych. W tym względzie opracowano serię standardowych procedur operacyjnych, a personel jest szkoleny, aby ułatwić ich wdrożenie. Tym niemniej wszystkie podane informacje odnosiły się do przyszłych planów bez żadnych konkretnych wymiernych rezultatów. Ponadto Komisja podjęła starania mające na celu zweryfikowanie, czy proces zatwierdzania świadectw połowowych uległ poprawie w następstwie wizyty Komisji w lutym 2014 r. i wprowadzenia przez Wyspy Salomona środków ochronnych. Jednakże w oparciu o dostępne informacje Komisja nie odnotowała żadnej poprawy.
- (39) Z uwagi na stwierdzoną niemożność identyfikowalności i brak dostępnych dla organów Wysp Salomona informacji o wyładunku ryb Wyspy Salomona nie mogą zagwarantować, że produkty rybołówstwa wwożone na Wyspy Salomona lub do zakładów przetwórczych na terenie Wysp Salomona nie pochodzą z połowów NNN, jak przedstawiono w motywach 28–37. Możliwość kontroli dostępu produktów pochodzących z połowów NNN oraz ich późniejszego wywozu jest również zagrożona z uwagi na niejednoznaczne stosowanie przepisów dotyczących pochodzenia, jak określono w motywie 28, oraz brak wyraźnych środków ochrony i zarządzania, jak opisano w motywach 63–68.
- (40) Biorąc pod uwagę powyższe oraz na podstawie wszystkich faktów zebranych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Wyspy Salomona, można stwierdzić, zgodnie z art. 31 ust. 3 i 4 lit. b) rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Wyspy Salomona nie wypełniły obowiązków spoczywających na nich na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie nadbrzeżnym i państwie zbytu w odniesieniu do zapobiegania dostępowi do ich rynku produktów rybołówstwa pochodzących z połowów NNN.

3.2. Niewypełnienie obowiązku współpracy i egzekwowania prawa (art. 31 ust. 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (41) Komisja przeanalizowała, czy Wyspy Salomona skutecznie z nią współpracują, odpowiadając na wnioski Komisji o przeprowadzenie dochodzenia, udzielenie odpowiedzi lub działania następcze w sprawie połowów NNN i działalności z nimi związanej.
- (42) Organy Wysp Salomona zaangażowane we wdrażanie systemu dokumentacji połowowej zgodnego z unijnym rozporządzeniem w sprawie połowów NNN są na ogół gotowe do współpracy w zakresie reagowania i udzielania odpowiedzi na wnioski o udzielenie informacji lub weryfikację poprawności, jednak wiarygodność ich odpowiedzi jest zagrożona i podważalna ze względu na brak przejrzystości i niewielkie możliwości zapewnienia identyfikowalności produktów rybołówstwa lub ich brak, jak ustalono w sekcji 3.1.
- (43) W kontekście ogólnej oceny realizacji obowiązków Wysp Salomona jako państwa bandery, państwa portu i państwa nadbrzeżnego, Komisja przeanalizowała także, czy Wyspy Salomona współpracują z innymi państwami bandery w zwalczaniu połowów NNN.
- (44) Do tego celu w trakcie wizyty Komisji w lutym 2014 r. ustalono, że brak jest gotowości ze strony Wysp Salomona do współpracy z państwami bandery statków dokonujących połowów na wodach podlegających jurysdykcji Wysp Salomona na podstawie różnych umów o rybołówstwo, gdyż Wyspy Salomona nie dostarczały państwu bandery systematycznych informacji na temat danych statków. Wskazuje to wyraźnie, że Wyspy Salomona nie wypełniają swoich zobowiązań na mocy prawa międzynarodowego (w szczególności art. 7 ust. 1 lit. a) UNFSA) w celu zapewnienia skutecznej ochrony i zarządzania międzystrefowymi zasobami rybnymi w swoich wodach i w celu zapewnienia efektywnego i skutecznego zapobiegania połowom NNN. Ten brak współpracy stoi również w sprzeczności z pkt 40 dobrowolnych wytycznych FAO w sprawie funkcjonowania państwa bandery⁽⁸⁾, zgodnie z którymi państwa bandery i państwa nadbrzeżne powinny zawierać umowy w dziedzinie rybołówstwa, jedynie gdy obydwie strony są przekonane, że taka działalność nie będzie miała negatywnego wpływu na zachowanie żywych zasobów morza podlegających jurysdykcji państwa nadbrzeżnego.

⁽⁸⁾ Dobrowolne wytyczne w sprawie funkcjonowania państwa bandery, Organizacja Narodów Zjednoczonych ds. Żywności i Rolnictwa, 2014.

- (45) Mimo że na Wyspach Salomona ma miejsce duża liczba przeładunków statków pod banderą zagraniczną, państwo to nie ustanowiło współpracy z państwami bandery tych statków. W związku z powyższym Wyspy Salomona nie byłyby w stanie wypełniać swoich obowiązków jako państwa portu zgodnie z pkt 52–64 MPD-NNN. W szczególności, Wyspy Salomona nie wypełniają swoich zobowiązań jako państwa portu w odniesieniu do statków pod banderą zagraniczną, korzystających z ich portów, ponieważ Wyspy Salomona nie współpracują z państwami bandery w podstawowych kwestiach, takich jak wymiana informacji na temat wyładunków, przeładunków i odmowy korzystania z portu. Mimo że w swoim piśmie z dnia 6 maja 2014 r. władze Wysp Salomona oświadczyły, że zwrócą się do odpowiednich państw bandery, aby wzmocnić współpracę w zakresie wypełniania danych dotyczących przeładunków wymaganych w świadectwach połowowych do celów wywozu do Unii, jak dotąd brak jest konkretnych uzgodnień z państwami trzecimi w odniesieniu do wymiany informacji i danych na temat przeładunków.
- (46) W odniesieniu do współpracy z państwami członkowskimi Unii w sprawie kontroli świadectw połowowych zatwierdzonych przez Wyspy Salomona, państwo to otrzymało wnioski o weryfikację z trzech państw członkowskich Unii. Właściwe organy rozpatrzyły te wnioski i udzieliły terminowej odpowiedzi. Jednakże w odpowiedziach zazwyczaj jedynie potwierdzano autentyczność świadectw połowowych bez przedstawienia dodatkowych wyjaśnień. Na miejscu nie były dostępne żadne dokumenty na temat takich wniosków o weryfikację.
- (47) Komisja przeanalizowała, czy Wyspy Salomona podjęły skuteczne środki egzekucyjne w stosunku do podmiotów odpowiedzialnych za połowy NNN i czy wymierzono wystarczająco surowe sankcje w celu pozbawienia sprawców wykroczeń korzyści uzyskanych w wyniku połowów NNN.
- (48) Ponadto, jeżeli chodzi o zgodność i egzekwowanie prawa, w trakcie wizyty Komisji stwierdzono, że Wyspy Salomona nie wprowadziły przepisów szczegółowych dotyczących działalności połowowej NNN. Takie zaniedbanie wskazuje również, że Wyspy Salomona nie zapewniają kontroli państwa bandery nad statkami rybackimi, czego wymaga art. 94 UNCLOS. Co więcej, prowadzone przez Wyspy Salomona działania w zakresie zgodności i egzekwowania prawa są również niezgodne z pkt 21 MPD-NNN, w którym państwu zaleca się dopilnowanie, aby sankcje nakładane na statki prowadzące połowy NNN podlegające jurysdykcji tych państw, były na tyle surowe, aby mogły skutecznie zapobiegać połowom NNN, powstrzymywać je i eliminować, oraz pozbawiać sprawców korzyści uzyskanych w wyniku prowadzenia działalności niezgodnej z prawem.
- (49) W opublikowanym w 2012 r. sprawozdaniu audytor generalny⁽⁹⁾ Wysp Salomona zauważył, że obowiązująca ustawa o rybołówstwie jest nieaktualna i nie zapewnia spełnienia zobowiązań tego państwa wynikających z międzynarodowych, regionalnych i subregionalnych umów. Z ustaleniem tym zgodziły się władze, z którymi Komisja spotkała się podczas swojej wizyty w lutym 2014 r. Nowy projekt ustawy o rybołówstwie został złożony przed wizytą. Sankcje przewidziane w tym projekcie nie są jednak wystarczająco surowe, aby zapewnić zgodność z przepisami, zapobiec wszelkiego rodzaju wykroczeniom i pozbawić sprawców korzyści czerpanych z nielegalnej działalności zgodnie z wymogami art. 25 ust. 7 konwencji WCPFC⁽¹⁰⁾. W szczególności system sankcji opiera się na systemie jednostek kar, którego podstawy prawne nie zostały jeszcze ustalone. Wyspy Salomona przyznały, że system, który nie został wprowadzony w życie, jest nieaktualny, oraz wyjaśniły, że są w trakcie jego przeglądu. Uaktualniony projekt ustawy o rybołówstwie został złożony w dniu 6 października 2014 r. Jednakże sytuacja jest nadal problematyczna z powodu niejasnych definicji poważnych naruszeń, punktów karnych, wielokrotnych naruszeń i poziomu sankcji, a także ze względu na niejasne konsekwencje prawne.
- (50) W odniesieniu do obecnych możliwości Wysp Salomona należy zauważyć, że według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ⁽¹¹⁾ Wyspy Salomona są państwem o niskim rozwoju społecznym (143. miejsce wśród 186 państw w 2013 r.). Potwierdza to również załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹²⁾, w którym Wyspy Salomona zostały wymienione w kategorii krajów najsłabiej rozwiniętych. W wykazie odbiorców oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) z dnia 1 stycznia 2013 r. dotyczącym sprawozdania za rok 2012 i ustanowionym przez Komitet Pomocy Rozwojowej (DAC) Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD)⁽¹³⁾ Wyspy Salomona uznaje się za jeden z krajów najsłabiej rozwiniętych. W tym kontekście ograniczenie możliwości finansowych i administracyjnych właściwych organów można uznać za jeden z czynników wpływających na osłabienie zdolności Wysp Salomona do wywiązywania się z obowiązków w zakresie współpracy i egzekwowania prawa. Należy jednak przypomnieć, że uchybienia w dziedzinie współpracy i egzekwowania prawa są raczej związane z brakiem odpowiednich ram prawnych umożliwiających podejmowanie odpowiednich działań następczych, a nie z istniejącymi możliwościami Wysp Salomona do wypełniania

⁽⁹⁾ <http://www.pmc.gov.sb/content/fisheries-act-outdated>

⁽¹⁰⁾ Konwencja o ochronie i zarządzaniu zasobami ryb masowo migrujących w zachodnim i środkowym Pacyfiku, zawarta w Honolulu, dnia 5 września 2000 r. (<http://www.wcpfc.int/doc/convention-conservation-and-management-highly-migratory-fish-stocks-western-and-central-pacific>).

⁽¹¹⁾ Informacje pochodzą ze strony internetowej <http://hdr.undp.org/en/statistics>

⁽¹²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1905/2006 z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41).

⁽¹³⁾ <http://www.oecd.org/dac/stats/daclistofbeneficiaries.htm>

swoich międzynarodowych zobowiązań. W tym kontekście Komisja zauważa, że na podstawie informacji uzyskanych podczas wizyty Komisji w lutym 2014 r. nie można uznać, że Wyspom Salomona brakuje zasobów finansowych, ale raczej, że brakuje im niezbędnego otoczenia prawno-administracyjnego, aby zapewnić sprawne i skuteczne wykonywanie swoich obowiązków jako państwa bandery, państwa nadbrzeżnego, państwa portu i państwa zbytu.

- (51) Ponadto należy podkreślić, że zgodnie z zaleceniami zawartymi w pkt 85 i 86 MPD-NNN dotyczącymi szczególnych wymogów dla krajów rozwijających się, Unia udzieliła Wyspom Salomona wsparcia w zakresie stosowania rozporządzenia w sprawie połowów NNN, realizując specjalny program pomocy technicznej finansowany przez Komisję ⁽¹⁴⁾.
- (52) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji oraz na podstawie wszystkich faktów zebranych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Wyspy Salomona, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Wyspy Salomona nie wypełniły obowiązków spoczywających na nich na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie nadbrzeżnym i państwie zbytu w odniesieniu do współpracy i działań w zakresie egzekwowania prawa.
- 3.3. Niewypełnienie obowiązku wdrażania przepisów międzynarodowych (art. 31 ust. 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)**
- (53) Wyspy Salomona ratyfikowały konwencję UNCLOS i porozumienie UNFSA. Wyspy Salomona są umawiającą się stroną WCPFC. Wyspy Salomona są także stroną konwencji FFA i umowy z Nauru dotyczącej współpracy w ramach zarządzania rybołówstwem będącym przedmiotem wspólnego zainteresowania.
- (54) Komisja przeanalizowała wszelkie informacje, które uznała za istotne w odniesieniu do statusu Wysp Salomona jako umawiającej się strony WCPFC.
- (55) Komisja przeanalizowała również wszelkie informacje, które uznała za istotne w odniesieniu do zgody Wysp Salomona na stosowanie środków ochrony i zarządzania przyjętych przez WCPFC.
- (56) Na podstawie informacji dostarczonych przez Wyspy Salomona na temat działalności połowowej w odniesieniu do tuńczyka na ich wodach, połowy zasobów tuńczyka w wyłącznej strefie ekonomicznej Wysp Salomona stanowiły w 2012 r. 3,5 % połowów na zachodnim i środkowym Pacyfiku ⁽¹⁵⁾. Stanowi to spadek o 50 % w stosunku do roku 2010 i 2011.
- (57) Na podstawie danych liczbowych przedstawionych w motywie 56 wydaje się, że Wyspy Salomona zarządzają ważnymi światowymi zasobami tuńczyka i dlatego jako państwo nadbrzeżne są odpowiedzialne za zapewnienie odpowiedzialnego długoterminowego zrównoważonego zarządzania tymi zasobami. Art. 61–64 UNCLOS oraz art. 7 i 8 UNFSA regulują wykorzystanie żywych zasobów przez państwo nadbrzeżne, które powinno wspierać osiągnięcie celu optymalnego wykorzystania żywych zasobów w wyłącznej strefie ekonomicznej oraz zapewniać zgodność połowów prowadzonych w wyłącznej strefie ekonomicznej przez obywateli innych państw ze środkami ochrony i zarządzania, a także współpracować z odpowiednimi państwami i organizacjami regionalnymi zaangażowanymi w te połowy.
- (58) W tym względzie należy zauważyć, że wbrew tym zobowiązaniom i zaleceniom ramy prawne Wysp Salomona nie zapewniają sprawnego i skutecznego zarządzania statkami prowadzącymi połowy na wodach podlegających ich jurysdykcji. Ponadto ramy prawne nie zawierają jasnych i przejrzystych przepisów określających obowiązujące środki ochrony i zarządzania w odniesieniu do wszystkich rodzajów wód podlegających jurysdykcji Wysp Salomona, a jeśli one istnieją, wówczas brak jest jasnych i przejrzystych procedur ustalania, w jaki sposób należy zapewnić ich wdrażanie. Aspekty te zostały dokładniej przeanalizowane w motywach 59–75.
- (59) Wyraźne dowody na nieadekwatność ram prawnych Wysp Salomona można znaleźć w sposobie zarządzania zasobami tuńczyka. Wyspy Salomona wyjaśniły, że istniejący „Krajowy plan Wysp Salomona w zakresie zarządzania zasobami tuńczyka i ich rozwoju” został wdrożony jedynie częściowo i w związku z tym ma zostać zastąpiony nowym planem.
- (60) Nowy projekt planu zarządzania zasobami tuńczyka przedstawiony Komisji w listopadzie 2013 r. przewiduje ramy prawne dla zarządzania zasobami tuńczyka i ma zastosowanie do wszystkich wód Wysp Salomona od 3 mil morskich, w tym wód archipelagu. Jest to jednak tylko dokument z ogólnymi zasadami. Podczas wizyty Komisji w lutym 2014 r. Wyspy Salomona zgodziły się dokonać przeglądu projektu, aby odzwierciedlić realia ich działalności połowowej, działań i przemysłu. Wyspy Salomona stwierdziły, że nowy plan ma obejmować środki ochrony i zarządzania na szczeblu subregionalnym, zasady i warunki udzielania licencji, granice całkowitych dopuszczalnych połowów, zarządzanie strefowe dla wód archipelagu i wyłącznej strefy ekonomicznej, punkty odniesienia i zasady odłowu.

⁽¹⁴⁾ Pomoc przekazywana krajom rozwijającym się, służąca przestrzeganiu przepisów wdrażanego rozporządzenia (WE) nr 1005/2008 w sprawie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN), EuropeAid/129609/C/SER/Multi.

⁽¹⁵⁾ Ósma sesja zwyczajna Komitetu Naukowego WCPFC, WCPFC SC8-AR/CCM-21.

- (61) Faktem jest jednak, że istniejący plan jest nieaktualny, w związku z czym narusza obowiązki określone w art. 61 ust. 2–5, art. 62 ust. 1 oraz art. 64 UNCLOS dotyczące optymalnego wykorzystania zasobów poprzez właściwe środki ochrony i zarządzania.
- (62) Innym aspektem nieprawidłowości regulacyjnych jest brak wyraźnych środków ochrony i zarządzania przyjętych przez Wyspy Salomona w oparciu o najlepsze opinie naukowe oraz zgodnie ze zobowiązaniami na mocy UNCLOS, UNFSA i WCPFC w odniesieniu do wszystkich wód będących pod jurysdykcją Wysp Salomona, w tym do wód archipelagu. Rzeczywiście w lutym 2014 r. stwierdzono brak przejrzystości i jasności zasad ochrony i zarządzania (jak przedstawiono w motywach 63–68) i wydaje się, że nie są one ani zgodne z jak najlepszymi opiniami naukowymi ani na nich oparte (jak przedstawiono w motywach 69–75).
- (63) Wody podlegające jurysdykcji Wysp Salomona oznaczają morze terytorialne, wody archipelagu i wyłączną strefę ekonomiczną. Zgodnie z art. 3 konwencji WCPFC obszar objęty kompetencjami Komisji ds. Rybołówstwa na Zachodnim i Środkowym Pacyfiku (WCPFC) obejmuje w zasadzie wszystkie wody Oceanu Spokojnego, w tym wody objęte jurysdykcją Wysp Salomona.
- (64) Wyspy Salomona poinformowały jednak Komisję, że ich zdaniem wody podlegające ich jurysdykcji krajowej (morze terytorialne, wody archipelagu, wyłączna strefa ekonomiczna) nie są objęte zasięgiem konwencji WCPFC, nawet jeśli WCPFC delegowała wdrażanie swoich środków ochrony i zarządzania na umawiające się strony konwencji. Poza tym, o ile postanowienia umowy z Nauru ograniczające nakład połowowy poprzez przydział dni połowowych (*Vessel Day Scheme – VDS*) mają zastosowanie we wszystkich wyłącznych strefach ekonomicznych stron umowy, o tyle ograniczenie to nie ma zastosowania do wód terytorialnych Wysp Salomona i wód archipelagu.
- (65) Zgodnie z art. 61–64 UNCLOS, art. 5, 7, 8, 9, 10 UNFSA oraz ogólnym celem i odnośnymi przepisami konwencji WCPFC (w szczególności art. 2, 5, 7, 8) wyraźnym obowiązkiem państwa nadbrzeżnego jest przyjmowanie środków zgodnych z tymi, które mają zastosowanie w regionie i na pełnym morzu, w celu zapewnienia w perspektywie długookresowej trwałości międzystrefowych zasobów rybnych oraz zasobów rybnych masowo migrujących, a także wspierania ich optymalnego wykorzystania. W Kodeksie odpowiedzialnego rybołówstwa FAO, w szczególności w art. 7 ust. 1, 2 i 3 oraz art. 8 ust. 1, zaleca się także dobre praktyki w celu wypełnienia tych obowiązków.
- (66) Szczegółowe warunki – mianowicie okres połowu, gatunki ryb objęte połowem, obszary połowów i inne warunki – obowiązujące statki rybackie połowiące w wodach Wysp Salomona są określone w licencji połowowej. Statki pływające pod banderą Wysp Salomona mają dostęp do wód archipelagu, zaś flota czarterowana i flota objęta umowami dwustronnymi i wielostronnymi ma dostęp do nakładów dla statków do połowów okrężnicą w wyłącznej strefie ekonomicznej Wysp Salomona zgodnie z przepisami i ograniczeniami na szczeblu regionalnym w ramach VDS. Dla takłowców lub statków połowiących w wodach archipelagu środki ochrony i zarządzania określa się w licencji połowowej. Dla statków do połowów wędami środki ochrony i zarządzania określa się w licencji połowowej.
- (67) Brak jasności i przejrzystości obowiązujących zasad ochrony i zarządzania oraz rzeczywistego wykorzystania nakładu połowowego w ramach VDS, w połączeniu z wieloma istniejącymi uzgodnieniami w odniesieniu do dostępu do połowów opisanymi w motywie 66, budzi wątpliwości i podważa możliwości efektywnego wdrożenia skutecznej ochrony i zarządzania zasobami rybołówstwa Wysp Salomona.
- (68) Nie istnieją żadne jasne, przejrzyste i spójne zasady ochrony i zarządzania w odniesieniu do wód archipelagu Wysp Salomona, co jest wbrew obowiązkom, o których mowa w motywie 65.
- (69) Zgodnie z art. 61 UNCLOS, art. 5 i 6 UNFSA oraz art. 5 i 6 konwencji WCPFC państwa nadbrzeżne muszą określić wysokość dopuszczalnego połowu żywych zasobów w swojej wyłącznej strefie ekonomicznej w oparciu o najlepszą dostępną im wiedzę naukową oraz w oparciu o zasadę ostrożnego zarządzania zasobami. Państwa nadbrzeżne muszą też zapewnić poprzez właściwe środki ochrony i zarządzania, aby żywe zasoby i stada w wyłącznej strefie ekonomicznej oraz innych wodach pod ich jurysdykcją nie były zagrożone przełowieniem. W Kodeksie odpowiedzialnego rybołówstwa FAO, w szczególności w art. 7 ust. 3, 4 i 5, zaleca się dobre praktyki w celu wypełnienia tych obowiązków.
- (70) Ponieważ Wyspy Salomona uważają, że regulacje WCPFC nie mają zastosowania do wód pod ich jurysdykcją, nie jest całkowicie jasne, jakie dane są gromadzone i przekazywane do WCPFC; mogą one nie obejmować oceny wód wszystkich łowisk Wysp Salomona. W sprawozdaniach Komitetu Naukowego WCPFC ta kwestia luki w danych jest regularnie podnoszona. Na przykład w sprawozdaniu ze swojej 7. sesji w 2011 r. Komitet Naukowy WCPFC w punkcie 89 zauważa pewne niespójności w poszczególnych flotach w zakresie sprawozdawczości odnośnie do bonito i tuńczyka żółtopłetwego oraz opastuna w dziennikach połowowych statków łowiących za pomocą okrężnic i, biorąc pod uwagę znaczenie do celów naukowych dokładnych danych dotyczących

składu połowów okrężnicą, zalecił, aby problem ten został przekazany do Komitetu ds. Technicznych i Zgodności⁽¹⁶⁾. W pkt 37 podkreślono niepewność odnośnie do składu gatunkowego połowów za pomocą okrężnic i wzywano umawiające się strony do ciągłej poprawy szacunkowych danych dotyczących składu połowów okrężnicą. Na 8. sesji Komitetu Naukowego WCPFC ponownie poruszono kwestie luk i niespójności danych⁽¹⁷⁾ w odniesieniu do połowów i ich składu, przedstawiono uwagi dotyczące obowiązków w zakresie sprawozdawczości na mocy umów czarterowych i wydano zalecenia dotyczące poprawy⁽¹⁸⁾. Podjęto również kwestię braku danych lub niskiej jakości danych niektórych umawiających się stron, z których część prowadzi działalność na wodach podlegających krajowej jurysdykcji Wysp Salomona.

- (71) W sprawozdaniach stwierdzono również, że nie osiągnięto jeszcze stuprocentowego poziomu obecności obserwatorów wymaganego przez WCPFC i że Wyspy Salomona tego wymogu jeszcze nie spełniły, zgodnie z ostatnim sprawozdaniem rocznym przedłożonym Komitetowi Naukowemu w 2012 r.⁽¹⁹⁾
- (72) Komitet Naukowy WCPFC podkreślił na swoim 7. posiedzeniu, że jeżeli stosowane ostatnio w odniesieniu do tuńczyka bonito praktyki połowowe będą kontynuowane, prawdopodobny jest spadek współczynników połowu i wielkość połowów spadnie, gdyż stada ulegną przelowieniu poniżej poziomu maksymalnego podtrzymywalnego połowu. W związku z tym należy monitorować wzrost nakładu połowowego⁽²⁰⁾.
- (73) Wyspy Salomona nie stosują żadnych środków WCPFC w zakresie ochrony i zarządzania na swoich wodach archipelagu i dysponują jedynie ograniczonymi spójnymi środkami. Biorąc pod uwagę wysoce migracyjny i wykraczający poza granice charakter zasobów tuńczyka oraz znaczenie zasobów tuńczyka i rybołówstwa na wodach archipelagu Wysp Salomona, które są ważnym geograficznie tarliskiem dla gatunków tuńczyka, sytuacja ta stawia pod znakiem zapytania wszelkie środki ochrony zasobów tuńczyka w regionie Pacyfiku. Wyspy Salomona nie zapewniają zatem stosowania środków ochrony i zarządzania na wszystkich wodach pozostających pod ich jurysdykcją w sposób zgodny z wymogami WCPFC i zgodnie z obowiązkiem dopilnowania, aby gatunki podlegające jurysdykcji państwa nadbrzeżnego nie były zagrożone nadmierną eksploatacją.
- (74) Komisja poddała też ocenie wszelkie działania lub zaniechania Wysp Salomona, które mogły zmniejszyć skuteczność obowiązujących przepisów ustawowych i wykonawczych lub międzynarodowych środków ochrony i zarządzania.
- (75) W tym względzie ani obowiązujący plan zarządzania zasobami tuńczyka ani projekt „Krajowego planu Wysp Salomona w zakresie zarządzania zasobami tuńczyka i ich rozwoju” nie ustanawiają jasnych celów w odniesieniu do ograniczenia liczby licencji oraz całkowitego dopuszczalnego połowu. Komisja uważa zatem, że brak środków ochrony i zarządzania budzi wątpliwości co do wywiązywania się przez Wyspy Salomona z międzynarodowych zobowiązań. Tuńczyk jest gatunkiem daleko migrującym, którego zasoby przekraczają granice, zatem aby środki ochrony i zarządzania były skuteczne i zrównoważone, muszą być spójne i zgodne w granicach całego obszaru migracji. Jest to też nadrzędnym celem konwencji WCPFC.
- (76) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji oraz na podstawie faktów ustalonych przez Komisję i oświadczeń złożonych przez Wyspy Salomona można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Wyspy Salomona nie wypełniły obowiązków spoczywających na nich na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do międzynarodowych przepisów, regulacji oraz środków ochrony i zarządzania.

3.4. Szczególne ograniczenia krajów rozwijających się

- (77) Biorąc pod uwagę klasyfikację Wysp Salomona jako państwa o niskim rozwoju społecznym i jednego z krajów najslabiej rozwiniętych (jak wspomniano w motywie 50), Komisja przeanalizowała, czy zgromadzone informacje mogłyby być powiązane ze szczególnymi ograniczeniami kraju rozwijającego się.
- (78) Należy odnotować, że zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja zaakceptowała powiadomienie od Wysp Salomona jako państwa bandery z dniem 1 stycznia 2010 r. Wyspy Salomona potwierdziły, zgodnie z wymogami art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że mają one krajowe ustalenia w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać ich statki rybackie.

⁽¹⁶⁾ Sprawozdanie zbiorcze z siódmej sesji zwyczajnej Komitetu Naukowego WCPFC, Pohnpei, Sfederowane Stany Mikronezji, 9–17 sierpnia 2011 r. (<http://www.wcpfc.int/node/2896>).

⁽¹⁷⁾ Sprawozdanie zbiorcze z ósmej sesji zwyczajnej Komitetu Naukowego WCPFC, 7–15 sierpnia 2012 r. (<http://www.wcpfc.int/node/4587>), sekcja 3.1.

⁽¹⁸⁾ Sprawozdanie zbiorcze z ósmej sesji zwyczajnej Komitetu Naukowego WCPFC, pkt 69–71.

⁽¹⁹⁾ Ośma sesja zwyczajna Komitetu Naukowego WCPFC, WCPFC-SC8-AR/CCM-21.

⁽²⁰⁾ Sprawozdanie zbiorcze z siódmej sesji nadzwyczajnej Komitetu Naukowego WCPFC, pkt 35 i 36.

- (79) Pomimo szczególnych ograniczeń możliwości, które mogą zasadniczo istnieć w odniesieniu do kontroli i monitorowania, szczególne ograniczenia Wysp Salomona związane z ich poziomem rozwoju nie mogą uzasadniać braku szczegółowych przepisów w krajowych ramach prawnych, odnoszących się do międzynarodowych instrumentów na rzecz zwalczania działalności połowowej NNN, jej powstrzymywania i eliminowania. Ponadto ograniczenia te nie mogą uzasadniać niedopełnienia przez Wyspy Salomona obowiązku ustanowienia systemu sankcji za naruszenia międzynarodowych środków w zakresie zarządzania i ochrony.
- (80) Należy także zauważyć, że Unia finansowała już specjalne działanie w zakresie pomocy technicznej dla Wysp Salomona w odniesieniu do zwalczania połowów NNN⁽²¹⁾ i nadal udziela temu państwu pomocy technicznej poprzez szczególny program budowania zdolności.
- (81) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji oraz na podstawie faktów ustalonych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Wyspy Salomona, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że poziom rozwoju Wysp Salomona może mieć negatywny wpływ na jego stopień zaawansowania w zakresie zarządzania rybołówstwem. Biorąc jednak pod uwagę charakter stwierdzonych na Wyspach Salomona uchybień, pomoc zapewnioną przez Unię oraz działania podjęte w celu naprawy sytuacji, poziom rozwoju tego państwa nie może całkowicie usprawiedliwiać lub w inny sposób uzasadniać ogólnych wyników działalności Wysp Salomona jako państwa bandery lub państwa nadbrzeżnego w odniesieniu do rybołówstwa ani niepodjęcia wystarczających działań służących zapobieganiu połowom NNN, ich powstrzymywaniu i eliminowaniu.

4. WNIOSKI DOTYCZĄCE MOŻLIWOŚCI UZNANIA PAŃSTWA TRZECIEGO ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE

- (82) Biorąc pod uwagę wnioski wyciągnięte w odniesieniu do niewywiązania się przez Wyspy Salomona z obowiązków spoczywających na nich na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nabrzeżnym lub państwie zbytu oraz w odniesieniu do niepodjęcia działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN państwo to należy powiadomić o możliwości uznania go przez Komisję za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania połowów NNN.
- (83) Zgodnie z art. 32 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić Wyspy Salomona o możliwości uznania ich za niewspółpracujące państwo trzecie. Komisja powinna również podjąć wobec Wysp Salomona wszelkie działania określone w art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. W interesie dobrej administracji należy ustalić okres, w którym wymienione państwo może odpowiedzieć na piśmie na powiadomienie i dokonać naprawy sytuacji.
- (84) Ponadto należy stwierdzić, że powiadomienie Wysp Salomona o możliwości uznania ich za państwo, które zdaniem Komisji jest państwem niewspółpracującym, do celów niniejszej decyzji, nie wyklucza ani nie powoduje automatycznie żadnego późniejszego działania podejmowanego przez Komisję lub Radę na potrzeby określenia i ustanowienia wykazu państw niewspółpracujących,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł

Niniejszym powiadamia się Wyspy Salomona o możliwości uznania ich za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 grudnia 2014 r.

W imieniu Komisji

Karmenu VELLA

Członek Komisji

⁽²¹⁾ Zob. przypis 14.